

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: D. S., nar. X
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Adamem Valíčkem, MBA,
sídlem nám. Svobody 87/18, 602 00 Brno

proti
žalovanému: 1. náměstek ministryně obrany,
sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. MO 976245/2024-1321,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí ředitele legislativního a právního odboru Ministerstva obrany (dále jen „služební orgán I. stupně“, příp. „prvostupňový služební orgán“) č. j. 303-00176-24-14-10-1321 ze dne 29. října 2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a výrok I. tohoto rozhodnutí potvrdil. Tímto výrokem služební orgán I. stupně přiznal žalobci nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 7. 2022 do 31. 5. 2024 dle § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“, příp. „ZVP“) ve výši 99 243 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce shrnul dosavadní průběh řízení a v první žalobní námitce namítl, že služební orgány využily při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu tzv. fiktivní výdělek dle § 271b odst. 3 zákona č. 262/2006, zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“, příp. „ZP“) ve výši 17 300 Kč. Žalobce svůj nesouhlas s výpočtem náhrady opřel o argumentaci, že po dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání u příslušného Úřadu práce nikdy nepobíral podporu v nezaměstnanosti ani podporu při rekvalifikaci, proto za toto období nelze odečítat fiktivní výdělek (částku fixní minimální mzdy) v rámci potupu dle § 271b odst. 3 zákoníku práce.
3. Služební orgány proto postupovaly nesprávně, když při výpočtu náhrady odkazovaly na základě ustanovení § 118 odst. 3 zákona o vojácích z povolání na ustanovení § 271b odst. 3 zákoníku práce, jež stanoví, že za výdělek po pracovním úrazu se považuje v případě osob vedených v evidenci uchazečů o zaměstnání výdělek ve výši platné minimální mzdy, která v případě žalobce činila pro rok 2023 fixní částku ve výši 17 300 Kč měsíčně.
4. Žalobce rovněž poukázal na to, že si svůj současný stav, kdy není schopen najít zaměstnání odpovídající jeho zdravotnímu stavu, nezpůsobil vlastní vinou, nýbrž utrpěl služební úraz při výkonu služby pro stát. Služební orgány pak aplikovaly dotčená ustanovení nesprávně, a to bez ohledu na jejich skutečný význam a účel.
5. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak prvostupňového rozhodnutí. Služební orgány totiž ve svých rozhodnutích dovodily, že situace, kdy žalobce, který po úrazu nemůže konat dosavadní práci, nevykonává pouze pro nedostatek pracovních příležitostí jinou vhodnou práci, není způsobena následkem úrazu, ale situací na trhu práce. Závěry služebních orgánů o tom, že žalobce nevykonával jinou vhodnou práci pouze pro nedostatek vhodných pracovních příležitostí, však dle žalobce z ničeho neplyne a není tak zřejmé, z čeho služební orgány tento závěr dovodily.
6. Žalobce dále namítl, že se služební orgány nezabývaly otázkou, proč nebyla žalobci vyplácena podpora v nezaměstnanosti, ani otázkou, zda v předmětném období (do 1. 7. 2023 do 31. 5. 2024) objektivně vůbec mohl po celou dobu pracovat, popř. v jakém rozsahu. Služební orgány tak nedostatečně zjistily skutkový stav a nevhodně aplikovaly správní uvážení.
7. Žalobce dodal, že i pokud by však bylo prokázáno, že žalobce nepracoval pouze z důvodu nedostatku vhodných pracovních příležitostí, mělo by být zohledněno to, že dle posudku o invaliditě ze dne 12. 9. 2023 ve spojení s rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu ze dne 19. 12. 2023 poklesla jeho pracovní schopnost o 35 %, tedy i kdyby se žalobce do pracovního procesu zapojil, nemohl by dosahovat 100% minimální mzdy.

8. Stejně tak žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2024, č. j. 9 Ad 4/2024-42 (všechna soudní rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde měl soud řešit „prakticky stejnou právní otázku“. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost. Žalobce proto navrhl, aby soud nyní vedené řízení přerušil do doby, než bude o kasační stížnosti proti výše označenému rozsudku rozhodnuto.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak výrok I. prvostupňového rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále pak navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce dle žalovaného pouze polemizuje s právním názorem služebních orgánů bez řádné opory v právních předpisech či judikatuře.
11. Žalovaný dále uvedl, že žalobce služebním orgánům doložil, že je veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, přičemž minimální mzda se odečítá jakožto nejnižší možný výdělek při vedení v seznamu uchazečů o zaměstnání, přiznání či nepřiznání podpory v nezaměstnanosti nemá na uvedenou náhradu žádný vliv.
12. Tvzení týkající se pracovní schopnosti jsou dle žalovaného žalobcem poprvé uvedeny až v žalobě. Žalovaný proto pouze obecně uvedl, že pracovní schopnost ke konkrétnímu zaměstnání posuzuje lékař poskytující pracovnělékařské služby, přičemž však pokles pracovní schopnosti o 35 % automaticky neznamená nutnost snížení pracovního úvazku ve stejné výši, kdy se uvedené vždy odvíjí od konkrétní pracovní pozice. Invalidita I. stupně dle žalovaného tedy automaticky neznamená neschopnost poškozeného pracovat na plný pracovní úvazek. Naopak i ve sníženém pracovním úvazku může být dosahováno i vyšší mzdy (než minimální) s přihlédnutím k možnostem a schopnostem poškozeného vojáka. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevhodně aplikovaného správního uvážení.

Průběh řízení před správními orgány

13. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobce dne 17. 2. 2022 při výkonu vojenské služby u vojenského útvaru 8660 Vyškov při cvičných jízdách utrpěl úraz – poranění ramene pravé horní končetiny. Rozhodnutím velitele vojenského útvaru 8660 Vyškov ze dne 13. 7. 2023, č. j. MO 523813/2023-8660, bylo poškození žalobcova zdraví hodnoceno jako úraz služební s plnou odpovědností České republiky – Ministerstva obrany za vzniklou škodu. Rozhodnutím Přezkumné komise Vojenské nemocnice Brno, číslo osvědčení o nemoci 17/2023 ze dne 9. 5. 2023, byla odvolateli stanovena zdravotní klasifikace D – neschopen k vojenské činné službě. Lékařský posudek MUDr. P. P., Centrum zdravotních služeb Vyškov, ze dne 31. 5. 2023 konstatuje příčinnou souvislost mezi propuštěním odvolatele ze služebního poměru a služebním úrazem ze dne 17. 2. 2022. Dle § 18 písm. h) ZVP zanikl dnem 25. 5. 2023 žalobci služební poměr vojáka z povolání ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí Přezkumné komise Vojenské nemocnice Brno. Ode dne 1. 7. 2023 byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž mu po tuto dobu nebyla poskytována podpora v nezaměstnanosti, ani podpora při rekvalifikaci, jak

plyne z potvrzení od Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 26. 6. 2024, č. j. BVA-8331/2024-1G.

14. Žalobce uplatnil dne 2. 5. 2024 nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, a to za později konkretizované období ode dne 1. 7. 2023 do dne 1. 9. 2024. Ředitel Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany vydal rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, na jehož základě byla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 7. 2023 do 31. 5. 2024 ve výši 99 243 Kč (výrok I.).
15. Výši náhrady služební orgán vypočetl následovně. Za období od 1. 7. 2023 do 31. 7. 2023 od pravděpodobného hrubého měsíčního platu za 2. čtvrtletí roku 2023 (ve výši 35 099 Kč) odečetl součet alikvotní části invalidního důchodu, jenž byl přiznán žalobci s účinností od 13. 7. 2023 (5 576 Kč) a fixní minimální mzdy (17 300 Kč). Výsledná částka za období od 1. 7. 2023 do 31. 7. 2023 tak činí 12 223 Kč. Za období od 1. 8. 2023 do 31. 12. 2023 odečetl od pětinásobku pravděpodobného hrubého měsíčního platu (175 495 Kč) součet pětinásobku invalidního důchodu v měsíční výši 9 907 Kč (45 485 Kč) a pětinásobek fixní minimální mzdy ve výši 17 300 Kč (86 500 Kč). Výsledná částka za období od 1. 8. 2023 do 31. 12. 2023 tak činí 43 510 Kč. Za období od 1. 1. 2024 do 31. 5. 2024 odečetl od pětinásobku pravděpodobného měsíčního platu v měsíční výši 35 459 Kč (177 295 Kč) součet pětinásobku invalidního důchodu ve výši 9 457 Kč (47 285 Kč) a pětinásobku fixní minimální mzdy ve výši 17 300 Kč (86 500 Kč). Výsledná částka za období od 1. 1. 2024 do 31. 5. 2024 tak činí 43 510 Kč.
16. Co se týče náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 6. 2024 do 31. 8. 2024, tuto služební orgán I. stupně vyčlenil k samostatnému rozhodnutí (výrok II.). Konečně, služební orgán I. stupně nepřiznal žalobci náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za den 1. 9. 2024 (výrok III.).
17. Poté podal žalobce odvolání pro výroku I. prvostupňového rozhodnutí. V odvolání namítl nesprávný výpočet náhrady škody za služební úraz, a navrhl, aby byl tento výrok v plném rozsahu zrušen pro jeho nezákonnost a nesprávnost. Žalobce svůj nesouhlas s výpočtem náhrady škody opřel o argumentaci, že po dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání u příslušného Úřadu práce nikdy nepobíral podporu v nezaměstnanosti, proto za toto období nelze odečítat částku fixní minimální mzdy. Poukázal tak na nedostatečná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci.
18. Žalovaný nyní napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a potvrdil výrok I. prvostupňového rozhodnutí. Shledal, že prvostupňový služební při výpočtu náhrady nepochybil a správně aplikoval ustanovení § 118 ZVP ve spojení s § 271b odst. 3 ZP. K samotnému výpočtu mj. uvedl, že minimální mzda se poškozeným odečítá jakožto nejnižší možný výdělek při vedení v seznamu uchazečů o zaměstnání. Přiznání či nepřiznání podpory v nezaměstnanosti nemá na uvedenou náhradu žádný vliv.

Jednání soudu

19. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních tvrzeních a stanoviscích.
20. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalovaný při výkladu § 271b zákoníku práce nesprávně použil pouze jazykový výklad. Správním orgánům vytkla, že nezjišťovaly důvody, pro které

žalobce nepracoval, event. nemohl pracovat. I kdyby se pracovně zapojil, nemohl dosahovat ani té minimální mzdy.

21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že náhrada za ztrátu na výdělků není určena k tomu, aby nahrazovala nemožnost se zaměstnat, neboť se nejedná o ekvivalent podpory v nezaměstnanosti.

Posouzení věci městským soudem

22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
24. Žaloba není důvodná.
25. Soud předesílá, že spornou otázkou v této věci je, zda správní orgány pochybily při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve smyslu § 118 zákona o vojácích z povolání.
26. Městský soud považuje za podstatné, že argumentace uvedená v žalobě, je velmi obecná a v podstatné části kopíruje odvolací námitky. Soud se má v takovém případě zaobírat námitkami v takové míře podrobnosti, jež plyne z podoby žaloby [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022-45]. Rovněž je nutné poukázat na to, že *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“* (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Stejně tak platí, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, 1350/2007 Sb. NSS).
27. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Dle žalobce je napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Dotčená rozhodnutí dle žalobce obsahují závěr o tom, že nevykonával jinou vhodnou práci pouze pro nedostatek vhodných pracovních příležitostí. Tento závěr však dle žalobce z ničeho neplyne a není proto zřejmé, z čeho jej služební orgány dovodily.
28. Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

29. Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů správní orgán řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
30. Městský soud předepisuje, že nepřezkoumatelnost je nutné brát jako extrémní vadu rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, případně absenci důvodů pro něj, a nikoliv jako pouhý nesouhlas se závěry v něm obsaženými. Smyslem nepřezkoumatelnosti je, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené pro odůvodnění a zda je možné ho přezkoumat. Soud poukazuje na to, že sám žalobce se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí věcně polemizuje a vznáší ve vztahu k nim námitky, což by dozajista nebylo možné, pakliže by byly zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti.
31. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by služební orgány upozaďovaly roli úrazu při hledání vhodného zaměstnání. Dle soudu z dotčených rozhodnutí naopak plyne, že služební orgány akceptovaly životní situaci žalobce a z ní plynoucí závazky státu vůči žalobci. Z odůvodnění rozhodnutí služebních orgánů dle soudu plyne, že se tyto orgány domnívají, že nedostatek příležitostí na trhu práce není způsoben úrazem zaměstnance, nýbrž situací na trhu práce, za níž nenesou služební orgány odpovědnost. Tyto závěry navíc služební orgány činily v rámci úvah o možné výši výdělku žalobce. Ta dle služebních orgánů není *zcela* závislá na úrovni jeho pracovní způsobilosti, jelikož i práce vyžadující pouze omezenou pracovní způsobilost může být lépe finančně ohodnocena (viz poslední odstavec na s. 3 prvostupňového rozhodnutí a poslední odstavec s. 3 a s. 4 rozhodnutí žalovaného).
32. Závěr o nedostatku vhodných příležitostí je navíc dle soudu pro tuto věc irelevantní, jelikož spornou otázkou v nyní projednávané věci je, zda byla dotčená právní úprava správně aplikována a nedošlo tedy k pochybení při výpočtu náhrady, na níž má žalobce nárok. Důležité pro posouzení věci je dle soudu především, zda byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v rámci řešeného období. O této skutečnosti přitom nepadá mezi účastníky spor.
33. Žalovaný v této věci vycházel ze zjištění prvostupňového služebního orgánu. V rámci řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, ze kterého žalovaný následně vyšel při odůvodnění svého rozhodnutí. Rozhodnutí se tedy opírá o dostatek důvodů, které jsou srozumitelně prezentovány. Pakliže správní orgán jasně a přehledně uvedl důvody svého rozhodnutí, z těchto důvodů poté logicky vyvodil závěr a zároveň byly vypořádány rozpory ve zjištěních, pak není možné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
34. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přistoupil k věcnému přezkumu rozhodnutí, přičemž se nejprve zabýval výpočtem požadované náhrady.
35. Žalobce namítl, že výpočet náhrady je nesprávný, jelikož po dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nepobíral podporu v nezaměstnanosti ani podporu při rekvalifikaci. I přesto byl však v jeho případě odečten při výpočtu náhrady tzv. fiktivní výdělek (částka fixní minimální mzdy) v rámci postupu dle § 271b odst. 3 zákoníku práce.

36. Žalovaný má za to, že výpočet provedený prvostupňovým orgánem je správný a prostý chyb. Skutečnost, že žalobce po rozhodnou dobu nepobíral podporu v nezaměstnanosti je dle žalovaného irelevantní.
37. Dle § 118 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity se poskytne vojákově v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému služebnímu platu před vznikem škody, nejvýše však ve výši dvacetinásobku minimální mzdy. Jestliže voják neměl před vznikem škody služební plat, považuje se za služební plat průměrný služební plat, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení.*
38. Dle § 118 odst. 3 zákona o vojácích z povolání *pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním platu podle odstavce 1 občanovi, který je po zániku služebního poměru veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se použijí příslušná ustanovení zákoníku práce obdobně.*
39. Dle § 271b odst. 3 zákoníku práce *náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity podle odstavce 1 přísluší i zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek ve výši platné minimální mzdy. Po skončení zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání se při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity postupuje u všech poškozených podle odstavce 1.*
40. Soud při řešení této věci neopomněl odkaz žalobce na výše označenou věc řešenou devátým senátem zdejšího soudu. Proti předmětnému rozsudku byla podána kasační stížnost, o níž NSS rozhodl rozsudkem ze dne 18. 7. 2025, č. j. 21 As 1/2025-35. Tímto rozsudkem kasační soud zrušil rozsudek devátého senátu zdejšího soudu. V první řadě musí soud upozornit na jeden z rozdílů mezi řešenými věcmi. Ve věci sp. zn. 9 Ad 4/2024 pobíral žalobce, na rozdíl od žalobce v nyní řešené věci, výsluhu. Současně je nutné upozornit na to, že právní úprava doznala drobných změn. Jedenáctý senát však dospěl k závěru, že některé právní názory, prezentované v předmětném rozsudku, lze, i přes rozdíly ve skutkovém stavu věcí, převzít i při posouzení nyní řešené věci.
41. NSS se v rámci rozsudku č. j. 21 As 1/2025-35 zabýval situací, kdy žalobce nevykonával nové zaměstnání, a proto neexistoval příjem, z něhož by bylo možné vypočítat rozdíl mezi příjmem před a po úrazu. Na rozdíl od nyní řešené věci se jednalo navíc o situaci, kdy žalobce nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. V citovaném rozsudku NSS hojně odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu (dále též „NS“) – mj. na rozsudek ze dne 29. 3. 2022, č. j. 21 Cdo 2146/2021-752. Rovněž na tomto místě musí soud upozornit na to, že výše označená věc NS se týkala poněkud odlišné skutkové situace, navíc i právní úprava doznala menších změn. I přesto je však dle městského soudu možné vztáhnout obecná východiska uvedená v dotčeném rozsudku i na nyní projednávanou věc.
42. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 21 Cdo 2146/2021-752, uvedl, že „[j]estliže tedy poškozený zaměstnanec, který nepracuje, není (nebyl) veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nelze při zjišťování jeho výdělku po poškození zdraví postupovat podle ustanovení § 371 odst. 3 zák. práce a za jeho výdělek po poškození zdraví (bez dalšího) považovat výdělek ve výši minimální mzdy. V takovém případě je třeba vycházet z pracovního potenciálu tohoto zaměstnance a zabývat se tím, jakou práci by tento zaměstnanec mohl (byl schopen) po poškození zdraví vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vykonávat, kdyby se zapojil do práce (nebránila-li by mu ve výkonu práce situace na trhu práce), zda by tuto práci byl schopen vykonávat ve

stanovené týdenní pracovní době 40 hodin, nebo jen v kratší pracovní době (na zkrácený pracovní úvazek), a jakého výdělku by při výkonu takové práce mohl dosahovat.“ Pro pořádek soud uvádí, že dnešní obdobou historického ustanovení § 371 odst. 3 zákoníku práce je § 271b odst. 3 téhož zákona. Tento názor je zcela v souladu s právním názorem NSS (viz body 50 až 54 rozsudku ve věci sp. zn. 21 As 1/2025). Z výše uvedeného dle městského soudu plyne, že v případě žalobce, jenž je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se při výpočtu náhrady užije tzv. fiktivní výdělek ve výši minimální mzdy za příslušné období ve smyslu § 271b zákoníku práce, tak jak to správně učinily služební orgány.

43. Nejvyšší soud ve výše označeném rozsudku rovněž shledal, že „[n]evykonávali však zaměstnanec, kterému byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, po poškození zdraví pracovní činnost, a nemá-li proto žádný výdělek, uplatní se jako složky, které vymezují rozsah náhrady za ztrátu na výdělek po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity), jen průměrný výdělek před vznikem škody na jedné straně a invalidní důchod pobíraný z téhož důvodu na straně druhé, a nepřiblíží se ani k (fiktivnímu) výdělků ve výši minimální mzdy, který je třeba zohlednit jen v případě zaměstnanců, kterým byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního nebo druhého stupně a u kterých se vzhledem k nižší míře poklesu pracovní schopnosti (oproti zaměstnancům, kterým byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně) předpokládá, že budou i nadále vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost odpovídající jejich omezenému pracovnímu potenciálu a že zdrojem jejich příjmů bude kromě přiznaného invalidního důchodu též dosahovaný výdělek (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2020, sp. zn. 21 Cdo 2341/2019, uveřejněný pod č. 89/2020 Sb. rozh. obč.).“
44. V rámci nyní řešené věci ze správního spisu plyne, že žalobci byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Dle výše uvedeného je tak osobou, u níž je možné předpokládat, že bude i po úrazu vykonávat soustavné zaměstnání či jinou ekonomickou činnost. Žalobce však žádnou výdělečnou činnost v řešeném období nevykonával. Služební orgány proto přistoupily k výpočtu za užití fiktivního výdělku. Tento postup je dle městského soudu v souladu se zákonem a judikaturou. Nic na tom nezmění ani skutečnost, že v řešeném období žalobce nepobíral podporu v nezaměstnanosti či podporu při rekvalifikaci. Služební orgány jsou totiž povinny poškozenému uhradit pouze „*takovou škodu, která poškozenému zaměstnanci vznikla následkem pracovního úrazu (tj. v příčinné souvislosti s pracovním úrazem) a nelze přehlédnout, jestliže poškozený, ačkoliv v určité míře je schopen opatřit si příjem vlastní výdělečnou činností, se rozhodne této možnosti vůbec nevyužít, popřípadě nevyužije možnosti evidovat se jako uchazeč o zaměstnání.*“ (rozsudek NSS ve věci 21 As 1/2025, bod 51). Nárok na podporu v nezaměstnanosti má osoba, která splní podmínky uvedené v § 39 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“, příp. „ZZ“). Z § 39 odst. 1 písm. b) ZZ přitom plyne, že se jedná o dávku, o níž musí sám uchazeč o zaměstnání požádat. Ze správního spisu, ani z vyjádření účastníků neplyne, že by žalobce žádost o podporu v nezaměstnanosti podal. Soudu nepřisluší domýšlet si důvody, pro které žalobce žádost o podporu nepodal. Konstatuje však, že sám žalobce si tak zavřel cestu k možnému finančnímu prospěchu plynoucímu z eventuálního přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti. Za takový stav však zcela jistě nemohou nést odpovědnost služební orgány.
45. Dále se soud zabýval tím, zda mělo být zohledněno to, že dle posudku o invaliditě ze dne 12. 9. 2023, ve spojení s rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu ze dne 19. 12. 2023, poklesla žalobcova pracovní schopnost o 35 %, a tedy i kdyby se žalobce do pracovního procesu zapojil, nemohl by dosahovat 100% minimální mzdy. Žalovaný zastává názor, že

invalidita I. stupně automaticky neznamená neschopnost poškozeného pracovat na plný pracovní úvazek. Naopak i ve sníženém pracovním úvazku může být dosahováno i vyšší mzdy (než minimální) s přihlédnutím k možnostem a schopnostem poškozeného vojáka.

46. Městský soud zde opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2022, č. j. 21 Cdo 2146/2021-752, ve kterém tento soud uvedl, že „[p]rocentní míra poklesu pracovní schopnosti zaměstnance vyjádřená v rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o přiznání invalidního důchodu má tedy z hlediska výše nároku poškozeného zaměstnance na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity význam pouze do té míry, že je z ní možné (ve spojení s výrokem tohoto rozhodnutí) určit, o jaký stupeň invalidity u poškozeného zaměstnance jde a zda se u něj nadále předpokládá výkon soustavného zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, tedy zda se – jak bylo uvedeno výše – jako složka vymezující rozsah náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity) u tohoto poškozeného zaměstnance v případě, že nepracuje, uplatní též fiktivní výdělek dosahovaný po poškození zdraví. Na výši tohoto fiktivního výdělku však údaj o procentní míře poklesu pracovní schopnosti poškozeného zaměstnance obsažený v rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o přiznání invalidního důchodu, resp. údaj o procentní míře zachování pracovní schopnosti (pracovního potenciálu) poškozeného zaměstnance dovozené pouze z procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti stanovené pro účely přiznání invalidního důchodu (sám o sobě) nemá vliv.“. Z výše uvedeného dle městského soudu jasně plyne, že pokles pracovní schopnosti žalobce se do výše fiktivního výdělku nepromítne. Služební orgány tak nepochybily při výpočtu náhrady ani v tomto směru.
47. Námitky stran nesprávného výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu proto soud neshledal důvodnými.
48. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobce namítal, že se služební orgány nedostatečně zabývaly tím, že žalobce nepobíral podporu v nezaměstnanosti.
49. Žalobci lze přisvědčit v tom, že se prvostupňový služební orgán přímo nezabýval tím, že žalobce nepobíral podporu v nezaměstnanosti. Rozhodnutí žalovaného se však se skutečností, že žalobce podporu nepobíral, dostatečně vypořádalo. Stejně tak je nutné upozornit, že i ve světle posouzení předchozích žalobních námitek je možné označit skutečnost, zda žalobce v tomto případě pobíral podporu v nezaměstnanosti, za v tomto případě irelevantní. Odůvodnění napadených rozhodnutí proto dle soudu nemusí dosahovat zvláště vysoké kvality a podrobnosti, co se týče vypořádání této argumentace. Současně soud poukazuje na to, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). S ohledem na tento judikatorní závěr má soud za to, že ani tato námitka není důvodná.
50. Žalobce dále vytýká služebním orgánům, že aplikovaly právní normy nesprávně, jelikož nezohlednily účel zákonné úpravy. Cílem zákonodárce dle žalobce nebylo, aby se v případě osob, jež jsou sice vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání, není jim však po celou tuto dobu poskytována podpora v nezaměstnanosti, ani podpora při rekvalifikaci, odečítal výdělek ve výši platné minimální mzdy, a to pro účely stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby.
51. Účelem náhrady za ztrátu na výdělků je „odškodnění snížení (omezení) nebo ztráty pracovní způsobilosti poškozeného zaměstnance a jeho neschopnosti dosahovat pro následky nemoci z povolání stejný výdělek jako před poškozením.“ (bod 51 rozsudku NSS ve věci sp. zn. 21 As

1/2025). Odškodnění poškozeného není bezbřehé, jak již ostatně soud výše naznačil. Je proto nutné mít na paměti, že poškozený, jenž je v určité míře schopen opatřit si příjem vlastní výdělečnou činností, a rozhodne se této možnosti vůbec nevyužít, případně nepožádá o podporu v nezaměstnanosti, sám sebe *de facto* zkracuje ve své finanční sféře. Soud již výše zdůraznil, že není možné převádět odpovědnost za to, zda žalobce (ne)požádá o podporu v nezaměstnanosti, na služební orgány. Je totiž pouze volbou žalobce, zda využije možnosti dané mu systémem sociálního zabezpečení či nikoliv. Soud proto dospěl k závěru, že služební orgány nepostupovaly proti účelu a smyslu dané právní úpravy, když při výpočtu užily fiktivní výdělek ve výši minimální mzdy za příslušné období, i přestože žalobce podporu v nezaměstnanosti nepobíral. Ani tato námitka proto není důvodná.

52. Soud pro úplnost uvádí, že nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení do skončení řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2024, č. j. 9 Ad 4/2024-42. V žalobcem odkazované věci již NSS rozhodl rozsudkem ze dne 18. 7. 2025, č. j. 21 As 1/2025-35, a městský soud tak měl možnost v něm uvedený právní názor NSS v dostatečné míře v nyní projednávané zohlednit.
53. Pro úplnost městský soud připomíná, že nemusí reagovat na všechny žalobcovy námitky, pokud proti nim uvede argumentaci, která je sama s to tyto námitky vyvrátit a v jejímž světle námitky neobstojí (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021-41, body 14-15).

Závěr a náklady řízení

54. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu